

ali jo pa pred nosam imeti; zdaj gori, zdaj doli letati, ji mora, kakor vsaki drugi stvarici, težko stati.

Čbela se pri dobri paši medú toliko naserka, kolikor ga deržati zamore. Razun tega si obloži tudi nožice s tolikim cvetnim prahom, kolikor ga na-nje gré, prédin se domú podá. Pa sirotica! delječ ima letéti, prédin domú priletí, in mora večkrat, akoravno je težko obložena, čez kakšin grič, vas ali kako višavo letéti. In, kaj se ji večkrat pripetí? Sirotica dostikrat pod bremenam obleží, in dovelj časa za branje zgubi. V nar boljšim branji, dostikrat v nar boljših urah, kader je práv soparno in rastljine nar bolj medé, jame sapa vleči in otovorjene čbelice pomeče, kamor je, v drevésa, travo, na tla ali pa še clo v vodo; takrat si večkrat perutice pohabé in nič več nazaj ne prileté. Tavžent in tavžent gré pridnih živalic na tém poti pod koš. Tega nihče tajiti ne more, koliko to zdá, če nima čbelica delječ na pašo létati, ali če le po ravnim léta. Ona pride večkrat z medam in voskam obložena trikrat ali štirikrat nazaj, prédin una, ki mora v deljavi paše iskati, le enkrat, — in to zda pri množici od pét do deset tavžent čbelic eniga panja silno veliko. Drevesa in cvetlice ne cvetó celo léto; torej tudi čbelice nimajo vseskozi polétja in žétve. Po tém takim se morajo pa takrat bolj paščiti, kader je čas in dobra ura in vreme za tó!

Če hočeš, dragi prijatelj! koristi od svojih čbelic pričakovati, postavi čbelnak tje, kjer previdiš, de jim bo nar bolj všeč, to je, de jim ne bo treba delječ in čez razne visočine na pašo letati! — Veliko je po svétu čbelarjev, ki na to nič ne porajtajo, ter mislijo: čbeli je vse eno, naj visoko ali nizko, blizo ali delječ na pašo léta, naj je čbelnak na višocim ali nizkim kraji; de le proti soncu obernjen stojí, je po njih mislih dovelj. Kdor poskusi celi dan obložen, in neutegama, bodi si kamor hoče, nositi, ta se bo gotovo kmali prepričal, kaj se pravi dolgo in čez griče, ali pa po ravnim polji, hoditi. Postavi tedaj čbelnak, kar je moč blizo paše, in napravi raji nizkiga, kakor pa visociga, in glej, de ga ne postaviš blizo mlinov, opeknic, vólovníc, kovačnic, lectarnic, sladkornic ali blizo rek in jezer, kamor jih dostikrat močna sapa verže, kjer morajo žalostno poginiti.

To so tedej tri perve vodbe čbelarstva, iz kterih nasledje

IV. skerb in pazenje na čbelice.

Čbele nemorejo prevelike vročine terpéti; v veliki vročini se jim med topí in vosek. Zató gré tudi večí del čbel o vročini iz panja in se pred žrelam nakopičijo, de jih cela gruča viší, in marsikteri nevedni čbelar, jih toliko pred žrelam viditi misli, de bodo zdaj pa zdaj rojile. Tode prijatelj! ta je bosa, iz ktere ti ne gré nič posebniga pričakovati. Cela množica, ktero pred žrelam nakopičeno vidiš, ti nič ne dela, tudi v nar boljšim času ne. Čas je pokvarjen, posebno za delavne čbele. — Zakaj pa ne beró? Morde zató, kér imajo rojiti! Zató pa že ne, ampak le zató, kér jim je v panji pretesno in prevroče. Vùn morajo, sicer se jim vse stopí, kar je v panji. Veliko čbel od kacih tréh, štirih ali pa še več tavžent tudi panj precéj sogreje, in zató gredó tudi iz njega, — kje hočejo tedej delati in zidati? —

Torej glej, de jim vročino urno zmanjšaš, postavi namreč škatle ali tružice na tiste panjove, kjer vidiš cele gruče čbel pred njimi.

Zakaj pa ne rojijo? Odgovor: morebiti zató, kér ni bila mačica za roj še godna, ali pa zató, kér se morebiti slabo vreme bliža, ali pa zavolj kaj družiga. Kdo zamore vse vediti! Dovelj, daj mu več prostora in shladi ga, zopet ti bo jel delati, in bo tudi o svojim času rojil.

Tode tudi rôji o svojim času; ne veljajo dostikrat veliko; roj kteriga že po košnji dobiš, ti ne bo za rabo, kje si bo dobil živeža za zimo? Travniki so golí, drevje je ocvelò, ogeršica je že pod streho. Ja, če bi lipa

še cvetéla, ali če bi se še medena rosa na smrekah in hojah brala, bi že bilo še kej upanja z njimi, tode ob tém času je tudi ta béra v kraji. Z eno besedo, prazen roj ti bo malokdej za pléme dóber, med 50 se ti bo komej eden obnesel, kakor gré. Kaj je s tacimi roji storiti, bomo pozneje povedali.

(Dalje sledí.)

Iz kmetijskiga zboru na Dunaji.

V poslednjih Novícáh sim razložil, kako je zbor sklenil, svoje naloge se poprijeti. Kakor je sklenil, tako je tudi storil, in sicer v práv lepim redu.

Pervo delo je bilo določiti **prihodnji stan kmetijskih družb.**

Gosp. minister nam je v ta namen nar poprej svoje misli v ti reči razodel, in vsacimu poslancu en iztis svojiga naklepa (Vorschlag) v roke podal. Prebrali smo ga in potem smo se posvetovati začéli.

Poméni so bili silno iskreni. Vsi poslanci smo se enoglasno potegovali za svobodno samostojnost kmetijskih družb, in poslednjič smo se z gosp. ministram v naslednjih sklepih zedinili:

1) V vsaki deželi nej bo pri deželnimu vladarstvu ena kancelija, ktera skerbín se pečá samo s kmetijskimi rečmi svoje dežele, in se gosposka deželniga kmetijstva (Landescultur-Behörde) imenuje.

2) Deželni odbor (Landesausschuss), ki se bo po novih vstavnih postavah v vsaki deželi napravil, in ki ima neprenehama z vsimi domačimi rečmi opraviti, naj bo v edinosti s kmetijsko družbo tudi v kmetijskih rečéh namestnik in govornik dežele.

3) Kmetijske družbe naj bojo samostojne, in naj si svobodno svoje ude volijo po vsih soseskah cele dežele, posebno iz umnih in poštenih kmetovavcov.

4) Kmetijske družbe nočejo biti gosposke (Behörden), in se tedej tudi nočejo polastiti gosposkinih opravil.

5) Kmetijske družbe pa bojo vselej pripravljene, na vprašanje in tudi brez vprašanja deželnimu vladarstvu, deželnimu odboru in zboru dobre svete v kmetijskih rečéh dajati, de se bo kmetijstvo v prid dežele povzdignilo. Kmetijske družbe naj bojo tedej svetovavnice v kmetijskih rečéh.

6) Kar kmetijska družba v edinosti z deželnim odborom in zborom (Landesausschuss und Landtag) sklene, nej veljá kakor glas cele dežele.

7) Kmetijska družba naj v občinskih rečéh ravná združena z deželnim odborom; naj se na-nj verne, kadar koli želí, de bi se ena ali druga reč v kmetijskih rečéh storila, deželnimu vladarstvu predpóžila i. t. d.

8) Kmetijska družba pa naj ima tudi pravíco, v vsaki reči se tudi naravnost na ministerstvo oberniti.

9) Poddružnice kmetijskih družb naj se napravijo po kantoni, kteri se bojo po vstavnih napravah iz noviga osnovali.

10) Poddružnice imajo pravíco v potrebnih rečéh se naravnost na kantonsko in kresijsko gosposko oberniti.

Dr. Bleiweis.

Postava zastran odkupljenja

4. sušca.

Tù podamo presojo postave iz ministerskiga postavljenja, kér jo vzamemo iz Dunajskih Novíc (Abendb. Nr. 66, 67.).

Postava 7. kimovca 1848 je verige podložitva, ki so toliko sto let zemljiša v Avstrii tlačile, z enim mahljem razsula. Ta postava se ima izpolniti z novim razglasam zastran odkupljenja (4. sušca t. l.)

Vpraša se zdaj, ali je, kar poslednja postava ustanovi, dobro za kmeta? ali je merilo odškodovanja pri-